

ността, господарът Императоръ, безъ да гледа на молбитѣ на капитанъ Дворжицки, не благоволилъ да отиде бързо въ двореца, а изразилъ намѣрение да разгледа мѣстото на избухването. Съ твърдостъ и спокойствие тръгналъ той, като се отдѣлялъ отъ Рисакова, по тротуара на канала, окръженъ отъ най-близката свита; по това врѣме се трупалъ къмъ него отъ всждѣ народъ. Нещастнитѣ зрители се радвали за избавлението на своя обожаемъ монархъ отъ опасността и не помислювали, че той отива на срѣщу ѝ, че не днитѣ, не часоветѣ, а минутитѣ му сж прѣчетени! Не успѣлъ Императорътъ да направи нѣколко стѣпки, и у самитѣ негови крака се раздалъ новъ, вторъ, оглушителенъ избухъ. Мъгновено всичкото пространство се скрило въ повдигнатата като вихъръ размѣсена маса димъ, снѣжни парцали, нѣкакви си безформени, ужасни частици. Това мъгновение, мжчително като смъртта, дълго като вѣчността, минувало, масата се разсѣяла и прѣдъ поразенитѣ погледи на присѣтствуващитѣ — на уцѣлѣлитѣ и пострадалитѣ, но не изгубили още съзнаването си — се прѣдставила кръвта на леденото зрѣлище, пълно съ ужасъ и отчаяние, зрѣлище, което никой отъ тѣхъ не ще забрави до послѣдното си издихание. Всждѣ наоколо били паднали ранени, но никой не гледалъ на тѣхъ, а самитѣ, както полковника Дворжицки, не мислили за себе си: посрѣдъ падналитѣ и раненитѣ билъ Господарътъ. Като прислонилъ гърба си до рѣшетката на канала, като си опрѣлъ ржцѣтѣ на прѣградкитѣ, безъ шинелъ и безъ шапка, царътъ-страстотерпецъ, покритъ съ кръвъ, полулежалъ на земята и вече дишалъ мжно. Открититѣ при избуха крака били раздробени на-